

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
ראה
ל' אב
תשע"ט
988

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

אמונה מביאה לידי יראת שמים

שמשתמע ממנה כאילו קל ופשוט להשיג מעלה מיוחדת זו אשר נקנית בכוחות האדם לבדו. ונראה לברא, כאשר אדם קם בבוקר, עליו לקרוא מיד בקומו "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמותי בחמלה, רבה אמונתך".

אמירה זו שאנו אומרים בקומו מידי בוקר, באה להעיד על כך שבזמן השינה נשמתנו עלתה למרום והיתה מופקדת בידי ה' יתברך, ומתוך שחמל וריחם עלינו, השיב אותה חזרה אלינו. כאשר אדם קורא קריאה זו מידי בוקר בבוקרו, יש בזה לחדד בקרבו את ההכרה והתבונה שהקב"ה הוא זה שברא ויצר אותו בדעת, בבינה ובהשכל ועל כן כל הקורות עימו וכל הפעולות שפועל, הינן מכוחו של ה' יתברך. וזהו שאמר הנביא ירמיהו (איכה ג, כג) "חדשים לבקרים רבה אמונתך", כלומר, כאשר אדם מקבל בבוקר את נשמתו חזרה, מיד מתחדשת בו האמונה בה' יתברך שבחמלתו החזיר לו את נשמתו.

אמירת 'מודה אני' חוזרת על עצמה בכל בוקר מחדש, על כן יש בכוח החזרה המתמדת להכחות את חושינו ולאבד את התפעלותנו. אך אם נעצור לרגע ונתבונן כיצד זכינו לקבל את נשמתנו חזרה לאחר שנת הלילה שהיא אחת חלקי שישים ממיתה, הרי שתגבר בנו אמונת ה' ואהבתו.

כאשר מתגברת באדם האמונה בה', אותה אמונה מביאה אותו לידי יראת שמים שהיא למעשה יראת החטא. ההתבוננות בנעשה עם נשמתנו מחזקת את האמונה אשר מעוררת את יראת ה', וכתוצאה מכך מגיע האדם גם לידי יראת חטא. נמצא אם כן שבכדי שיראת ה' תשתרש בקרבנו, ראוי לנו לומר בבוקר 'מודה אני' מתוך כוונה גדולה ולרדת לשורשן של המילים. אם נתבונן נראה שזהו דבר קל ופשוט, ולפיכך צדק משה רבנו שאמר לישראל שיראת ה' הינה מעלה שניתן לקנותה בקלות.

הבעל שם טוב הקדוש אומר שרבים הם המצויים סביבנו שחזותם החיצונית מעידה בהם שהינם שומרי תורה ומצוות, אך אם נרד לשורש נעשיהם נראה שהם נעדרי יראת שמים, וכל פעולותיהם נגזרות מכוח ההרגל והשגרה בלבד מבלי שתהא בהם יראת שמים אמיתית. ומוסיף הבעל שם טוב שמציאות זו הינה תולדה ותוצאה מכך שאותם אנשים לא נותנים עדיפות לה' יתברך, ולפיכך יש בהם חסר באמונה שאף גורם לחסר ביראת שמים. בשעה שאדם קם בבוקר וראשו עסוק בענייניו הפרטיים והגשמיים, מחשבות אלו מלוות אותו במשך כל היום כולו ועל כן הוא טרוד מכדי לחשוב על רצונו של ה' יתברך. לעומת כן כאשר אדם קם בבוקר ומכריז בקול גדול 'מודה אני לפניך מלך חי וקיים' וגו', הרי שמחשבתו הראשונית שהיתה נתונה לה' לבדו, ממשיכה ללוות אותו במשך כל היום כולו, כך נמצא שכל מעשיו הינם מתוך יראת שמים ורצון להשיג דעת עליונה.

"ועתה ישראל מה ה' א-להיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך בכל דרכיך ולאהבה אותו" (דברים י, יב) כי אם ליראה - ביאר רש"י "רבותינו דרשו מכאן, הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים".

משה אומר לבני ישראל שכל מה שהקב"ה מבקש מהם תלוי ביראת שמים, ומתוך שתהא בהם יראת השם, יצליחו להשיג את כל המעלות כולן. על דברים אלו שאמר משה לישראל שואלת הגמרא (ברכות לג, ב) וכי יראת שמים הינה דבר קטן וקל להשגה, הלא מהאופן שפנה משה לישראל נראה שיראת שמים הינה דבר פשוט שקל לקנותו, וכיצד זה ניתן לומר על יראת ה' שהינה דבר קל בזמן שכבר הודיענו חז"ל "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". משיבה הגמרא שעבור משה רבנו, יראת שמים הייתה אכן דבר קל ופשוט להשגה, ולכן דיבר בלשון זו לבני ישראל.

אולם נראה ששאלת הגמרא בעינה עומדת, כי אמנם זכה משה להשיג יראת ה' בקלות, אך עתה הרי הוא עומד ומדבר עם בני ישראל המצויים בדרגה אחרת ממנו, אם כן מדוע לא דבר עימם בלשון המתאימה לדרגתם ולהשתתם.

אם נתבונן נראה שכל הדברים בהם חפץ האדם לעצמו - זיווג הגון, פרנסה טובה, בריאות, שלום בית, נחת מהילדים, שפע ברכה והצלחה וכו' - נתונים בידי ה' לבדו. בעניין הזיווג נאמר (עי' סוטה ב, א) "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף", וכשם שבזמן קריעת ים סוף הציל הקב"ה את עם ישראל וקרע לפניהם את הים, כך בעניין מציאת הזיווג רק הקב"ה לבדו קורע את ימו הפרטי של האדם, מסיר מעליו את כל קשייו, וממציא לפניו את המיועדת לו מן השמים.

וכעין זה אמרו חז"ל (עי' פסחים ק"ח, א) בעניין הפרנסה, וכן אמרו (עבודה זרה ג, ב) שהקב"ה זן ומפרנס לכל - מביצי כינים עד קרני ראמים, ואף כתיב (תהלים נה, כג) "השלך על ה' היבך והוא יכלכלך". נמצא שהגם שנדמה לאדם שבכוחותיו ובכשרונותיו הוא ממציא לעצמו את פרנסתו ברווח, הרי שלא כך הם פני הדברים, ורק הקב"ה הוא זה שדואג לפרנסת האדם וקובע האם יתפרנס ברווח או בדוחק.

ראיתי אנשים רבים שהיו עשירים מופלגים, וביום אחד איבדו את כל נכסיהם. ומנגד ראיתי אנשים שהיו עניים מרודים אשר בקושי השיגו את פת לחמם, וברגע אחד התהפך עליהם הגלגל וסכום כסף גדול נפל לידיהם. אם ננסה להסביר זאת על פי ההיגיון והטבע, לא יעלה בדיננו, כיון שאין לכך הסבר טבעי והיגיוני, על כן מוכרחים אנו לומר שמפתח הפרנסה מצוי בידי שמים.

כאשר זקוקים אנו לרפואה, מתפללים אנו לה' "רפאנו ה' ונרפא הושיענו וניוושע", כיון שמפתח החיים והרפואה נתון בידי ה' לבדו, והוא זה שקובע ומחליט האם החולה יתרפא ממחלתו ויזכה לחיים או שמא יסיים את חייו. וכך בכל תחום ותחום בחיים, נראה שכל הקורה עימנו וסובב אותנו תלוי בידי ה' יתברך שברא את העולם והכל שלו, מלבד עניין יראת שמים התלוי במאמצי האדם וברצונו. ואם כן יש להבין, כיצד זה משה אומר לישראל שהקב"ה שואל מעימם רק ליראה אותו, כאשר הוא משתמש בלשון

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:50 | 6:39 | 6:46 | 6:31

מוצאי שבת 7:43 | 7:44 | 7:44 | 7:42

רבינו תם 8:21 | 8:22 | 8:21 | 8:21

הילולא דצדיקא

ל - רבי חמאני עלוש

א - רבי דוד הנגיד

ב - רבי יצחק בר ששת

ג - רבי אברהם יצחק הכהן קוק

ד - רבי מאיר שמחה הכהן

ה - רבי משה אהרן פינטו זיע"א

ו - רבי יצחק הדאיה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מי המנצח במלחמת 'קדש'?

"וירשת אתם וישבת בארצם" (דברים יב, כט)

היו ימים, היו דורות, בהם עמדו ישראל בפני ניסיונות מרים באמונה, כאשר רוחות של כפירה נשבו בעוצמה והפילו חללים. אולם בדורנו לא ניתן למצוא כופרים אמיתיים. בימינו ישנם שני סוגי אנשים בלבד: מאמינים או שוטים. כל מי שעניינים לו בקדקודו, לא יכול להיות 'כופר'. מציאות האמונה ברורה ומוחשית כל כך, עד שממש לא ניתן להתעלם ממנה!

חיים אנו בין שלוש מאות מיליוני נכרים שמבקשים להשמידנו. עומד לרשותם נשק ביולוגי וכימי, שיכול לאפשר להם להשמיד את המדינה כולה בשעתיים וחצי לכל היותר. ובפועל מה קורה? הם יושבים בשקט, ואינם עושים כמעט מאומה. איזה הסבר יכול להיות לכך, מלבד השגחה פרטית השומרת ומגינה עלינו מצרינו? הסיבה היחידה לכך שאנחנו עדין חיים וקיימים, היא משום שיש לנו אבא אוהב ורחום ששומר עלינו! אימפריות קמו ונפלו, ואילו אנו - נשארנו על במת ההיסטוריה! האם יש לכך הסבר הגיוני אחר, מלבד השגחה פרטית מופלאה מצד מלך מלכי המלכים? בכדי להכיר בכך אין צורך באמונה מופלגת, צריך רק לפקוח את העיניים ולא להתעלם מהעובדות!

רבנו תם כותב ב'ספר הישר', שאפיקורס הכופר במציאות הבורא, דומה לבהמה שראשה מופנה כלפי מטה וצועקת: "אין שמים!" אומרים לה: "בהמה, רק תרימי את הראש ותראי שיש שמים!"

אנו כאן, בארץ ישראל, למודי מלחמות, אולם כלום ניתן לומר, ולו על אחת מהמלחמות שהתחוללו כאן משנת תש"ח, כי היתה לוחמה טבעית? האם מלחמת תש"ח, כאשר שש מאות אלף יהודים - מספר הכולל גברים, נשים וטף - התמודדו מול כל מדינות ערב, ובכל זאת יצאו כמנצחים, היתה מלחמה טבעית?!

בתקופת מלחמת קדש, היה בתל אביב מלאך בדמות אדם, האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא זצ"ל. כל קיומו היה על טבעי, הוא לא היה אוכל, לא שותה וכמעט לא ישן.

מסופר, שפעם הרופא שהגיע לבדוק אותו, הבחין בחולשתו הרבה. בבדיקה התברר שהוא אינו סובל מכל בעיה בריאותית, מלבד חולשה קיצונית שנובעת ממחסור במזון ושתייה, על כן הזהירו כי עליו לאכול ולשתות סעודה דשנה.

מה עשה האדמו"ר? צווה על משמשיו להכין סעודה משובחת, דשנה ומבריאה, בדיוק כפי שהרופא אמר, שהרי צריך לשמוע בקולו של הדוקטור. כאשר התבשר כי הסעודה מוכנה לגמרי: דגים, בשר, מרק ואפילו קומפוט - הזמין אליו שני בחורים, ואמר להם בפשטות: "הרופא צווה עלי לאכול סעודה שלמה בשביל לשמור על בריאותי, ואני לא מסוגל לאכול סעודה כזו. אולם חז"ל הקדושים הלא מלמדים כי שלוחו של אדם כמותו, ולכן ממנה אני אתכם להיות שלוחים שלי, ולאכול את הסעודה במקומי!"...

זו היתה דמותו של רבי אהרן, האדמו"ר מבעלזא. מלאך בדמות אדם, כפשוטו ממש!

ובכן, בעת שהחלה מלחמת קדש, נעמד האדמו"ר כמו סלע במקומו, למשך עשרים וארבע שעות, עד שהמלחמה הסתיימה! אדם שבימים כתיקונם בקושי עמד על רגליו, עד שהיו צריכים להעביר אותו בכסא מחדר לחדר - עמד בלא נוע למשך עשרים וארבע שעות תמימות על רגליו, והתפלל! האם אנו מבינים כעת לזכות מי נזקף הניצחון הניסי? לא, לא לזכות הטנקים והמטוסים, אלא לזכותו של האדמו"ר מבעלזא ועוד צדיקי עולם כמותו, שהגנו בזכויותיהם על העם היושב בציון!

האור שבתורה מחזירה למוטב

שהיא מאוד מרוגשת, ובאמת היא פנתה ושאלה אותי - "האם זו היהדות", והסבירה את שאלתה בכך שעד עתה חשבה שבתור רב מוכרח אני להיות אדם קשוח שאינו יודע לשיר, ומתנהג בתקיפות עם ילדי, והנה היא נוכחת לראות שלא כך הם פני הדברים אלא ההיפך בדיוק הוא הנכון.

ואמרת לי אותה בחורה שבצאתי מביתי נוהג אני בממלכתיות וכבוד כפי שרב צריך לנהוג, משום שזהו כבוד התורה אשר את שמה משתדל אני להפיץ, אך בתוך ביתי אני בראש ובראשונה 'אבא' שצריך להיות רך וטוב עם ילדיו כדי שאוכל להעביר להם את מסר התורה, אני בעצם ממלא את תפקידי כמו שהתורה מדריכה אותנו כהורים לילדים.

בסוף הסעודה פנתה הבחורה ואמרה לי שהיא מתפללת ומבקשת שהש"ת יסלח לה על כל חטאיה, ותיכף ומיד במוצאי שבת ביקשה להחליף את בגדיה ולהתלבש בצניעות.

מקרה זה המחיש לי בפשטות גמורה כיצד יראת שמים יכולה להירכז בקלות, והכל תלוי ברצונו ובפתיחות לבבו של האדם.

אותה בחורה אכן באה מתוך מטרה לשמוע, ועל כן די היה לה בשבת אחת בכדי לשנות את אורחותיה.

לפני זמן מה אחד מתלמידינו שזכינו להחזירו בתשובה שלימה בא ברית הנישואין עם בחורה הרחוקה משמירת תורה ומצוות, ואמרת לי לאותו תלמיד שנישואיהם אינם יכולים לעלות יפה, היות וארוסתו אינה שומרת מצוות ונטולת יראת שמים, וזהו מתכון בדוק לחיכוכים ולחוסר שלום בית. וביקשתי מאותו תלמיד שישלח את כלתו לסמינר על מנת שתטעם מטעמה של תורה, ולאחר מכן נראה אם אכן ראויה היא להינשא לו.

כמו כן סיכמנו בינינו שהכלה תבוא לשבות בביתי שתי שבתות, ובזמן זה נתנה על קנקנה ונבדוק אם אכן היא נתונה לשינוי והתקרבות ליהדות.

באותה שבת שהתארחה הבחורה בביתי, קידשנו על היין, שרנו זמירות שבת, ורקדנו מעט עם הילדים, אמרנו דברי תורה ורעיונות מתוך פרשת השבוע, לכאורה שבת ככל השבתות.

והנה רואה אני שזיק ניצת בעיניה של הבחורה ודמעות החלו להרטיב את לחייה. ולפתע נאנחה ואמרה - "כמה התורה מתוקה".

אחר כך בהמשך הסעודה ראיתי

במה מפטירין

הפטרת השבוע "ענייה סערה לא נחמה" (ישעיה נד)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, וענינה דברי נחמה לעם ישראל.

למנהג בני אשכנז מפטירין "השמים כסא" (ישעיה ס"ו)

שהוא מענינו של יום, ראש חודש שחל בשבת זו. ויש מבני ספרד הנוהגים להוסיף גם פסוק ראשון ואחרון מהפטרת "השמים כסא".

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

לשלוט על כח הדיבור

אדם צריך לתרגל את עצמו כל הזמן לשלוט על הדיבור וההרגל על כל דבר - שלטון. וכאשר נתבונן היטב, נמצא שסיבת פרצת העון המר של לשון הרע הוא, מפני שכל אחד הורגל מנערותו לדבר מה שהוא רוצה באין מוחה, ואינו מעלה בדעתו שיש חשש איסור בדבר.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אין ערך לקיום המצוות בארץ ישראל

השגחת הקב"ה על ארץ ישראל היא תמידית וקיימת לעולם, עיני ה' מצויות ונתונות בארץ הקדושה מראשית השנה שהוא יום ראש השנה, עד יומה האחרון של השנה, וחוזר חלילה. נמצא שאין יום אחד בשנה בו הקב"ה אינו מעניק השגחה מיוחדת לארץ ישראל וליושביה בה.

גם ההשפעה של היצר הרע בארץ ישראל חלשה משאר הארצות. בספר חסד לאברהם (מעין ג - נהר ה) כתב וזה לשונו - "וגם כן יש לה כניסה להתעלות ולפתות בני ארץ ישראל ביצה"ר, אמנם אינו דומה חוזק יצר הרע והקליפה שם בחוץ כעין שליטתה בארץ שאין לה כניסה טבעית אלא דרך נקב ופתח, ושם כל עיקר משכנה וקביעותה". משמע שעיקר יצר הרע בחוץ לארץ, אולם בארץ ישראל הוא חלש יותר.

הסיבה לכך היא משום שארץ ישראל התייחדה מכל שאר הארצות בשל קדושתה הרבה. ישנן גם מצוות מיוחדות התלויות בארץ, כגון תרומות ומעשרות, המלכת מלך, ביכורים וכדו' אשר ניתנות לקיום רק בקרב יושבי ארץ הקודש, ואילו הגרים בארצות נכר אינם רשאים לקיים את אלו המצוות. לארץ ישראל יש אם כן תוספת קדושה מיוחדת על פני שאר ארצות תבל בזכות המצוות התלויות בארץ, וזאת בנוסף להשגחה התמידית לה היא זוכה מהבורא יתברך.

עוד כתבו הספרים הקדושים שבאדם קיימים רמ"ח איברים ושס"ה גידים כנגד תרי"ג מצוות, נמצא אם כן שכל אדם הוא ספר תורה חי כאשר כל אבר ואבר בגופו שקול כנגד מצוה אחת מן התורה. ומכיון שמצוות התלויות בארץ כלולות אף הן בתרי"ג מצוות, נמצא שישנם איברים בגוף האדם שהם שקולים ומכוונים כנגד מצוות אלו. ולאור זאת נראה לומר שבשעה שאדם גר בארץ נכר ואינו מקיים את המצוות התלויות בארץ, גופו לוקה בחסר, היות ואינו מקיים חלק מתרי"ג המצוות השקולות כנגד תרי"ג איברים.

מאידך, יהודי הגר בארץ הקדש ומקיים את כל המצוות כולן, ובכללן מצוות התלויות בארץ, הוא גורם בכך שגופו יהיה שלם בתורה ובמצוות, ולמרות שכיום אין לנו בית מקדש ועל כן נמנעים מאיתנו קיום הרבה מצוות, בכל זאת אדם שיושב ומצפה לבניין בית המקדש, הרי הוא מקבל שכר על כל המצוות כיון שאין זה באשמתו שלא נבנה המקדש.

היצר הרע בערמתו ובחכמתו יודע עד כמה חשובה מצות ישוב הארץ ואת המעלה הגדולה שניתן לרכוש בה על ידי קיום המצוות התלויות בארץ, ומנסה בכל דרך לחבל בדרכו של האדם ולמנוע ממנו את היכולת לקדש את גופו על ידי קיום כל המצוות האמורות בתורה. וכבר נאמר (קהלת ז, יד) "גם את זה לעומת זה עשה האלוקים", והיינו שככל שכוח הטהרה מתגבר, כנגדו מתגבר כוח הטומאה המנסה בכל כוחו לקרר את הקדושה ולהחטיא את האדם. בזמן שאדם מתגבר על יצרו הרע ולמרות כל הניסיונות והמכשולות הוא אזור חלציו בעבודת ה', הוא זוכה שתורתו הנלמדת מתוך קשיים וניסיונות תהיה משוכחת ונעלה פי כמה וכמה, ותמליץ בעדו טובה וברכה.

פניני הפרשה

ביטול הימים הרעים

"ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה" (דברים יא, כו)

לכאורה תיבת "היום" נראית היא כמיותרת, והיה יכול לכתוב "ראה אנכי נותן לפניכם ברכה וקללה"?

וכך ביאר רבינו יוסף חיים מבבל זיע"א בספרו 'בן איש חי':

כי הנה הקדוש ברוך הוא נתן לישראל חמשה ימים טובים בשנה: ראש השנה, יום ראשון של סוכות, יום שמיני חג עצרת, יום ראשון של פסח, חג השבועות.

אם היו ישראל שומרים חמשה ימים טובים אלו כהלכתם, אזי הם היו ניצולים מחמשה ימים רעים, שהם: צום גדליה, עשרה בטבת, שבעה עשר בתמוז, תשעה באב ועשרה באב (שהרי כידוע רובו של ההיכל נשרף ביום עשרה באב).

וזהו שאמר הכתוב: "ראה אנכי נותן לפניכם היום", דהיינו ה' יום, חמשה ימים שהם ברכה וקללה, ואם אתה נוהר באלו הימים טובים שהם מרמזים לברכה, אזי תנצל מהימים שהם מסמלים את הקללה.

תכונות עוברות בירושה

"לא תאכלנו למען ייטב לך ולבניך אחריו" (דברים יב, כה)

מסופר שחוקר תנ"ך נכרי פנה פעם לרבי יהונתן אייבשיץ ושאל אותו:

מפני מה הוסיפה התורה דווקא כאן, באיסור של אכילת דם, את הברכה "למען יטב לך ולבניך"?

השיב לו רבי יהונתן: כפי שמוסבר אסרה התורה אכילת דם, משום שהוא "מטמטם את הלב" ונוטע באדם את מידת האכזריות, וכידוע מידת האכזריות עוברת היא בתורשה מן האבות לבנים.

וזאת איפוא הכוונה: "לא תאכלו למען ייטב לך ולבניך אחריו", אל תהא אוכל דם כדי שאתה וגם בניך תהיו בעלי נפש עדינה, ואז ממילא לא תהיה בכם נטייה לאכזריות.

לא כל האצבעות שוות

"כי יהיה בך אביון מאחד אחיך באחד שעריך בארץ אשר ה"א נתן לך

לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך מאחריך האביון" (דברים טו, ז)

ובהמשך מפרטת התורה מה עלינו לעשות עם האח האביון:

"כי פתח תפתח את ירך לו והעבט תעביטנו די מחסרו אשר יחסר לו".

אומר כאן הגאון מוילנא, שהכתוב מרמז בזה סדר נכון בנתינת הצדקה שיהיה האדם זהיר בזה:

כי הנה אם האדם כופף אצבעותיו אזי כל האצבעות נראות שוות, ואם ידו פתוחה אין כל האצבעות

שוות, אלא אחד גדול ואחד קטן.

והנה אמרו רבותינו על הפסוק "די מחסרו אשר יחסר לו", אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו, שצריך לתת לכל אחד לפי כבודו וערכו, וצריך לזה הבחנה רבה להבחין בין איש לאיש.

וזהו שאמר הכתוב: "לא תקפוץ את ירך", שאם האצבעות כפופות על היד נראות כולן שוות זו לזו, אלא "פתוח תפתח את ירך", ואז תראה שאין האצבעות שוות, וכמו כן תבחין בין עני לעני...

זכר צדיק לברכה

לקראת יום ההילולא של מרן רבי משה אהרן פינטו זיע"א, אביו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שחל ביום ה' לחודש אלול, נאיר כאן כמה פנינים ומרגליות טובות מאוצר מידותיו והנהגותיו של הצדיק זיע"א

מעשיהם של צדיקים

יחוס מפואר האיר כמרגלית בוהקת בכתר משפחת פינטו רמת המעלה והיחס. בן אחר בן, דור אחר דור לאנשי אמונה, חסידים קדושים וטהורים. הצדיק רבי משה אהרן זיע"א נצר לשושלת של תלמידי חכמים בעלי מופתים וישועות, שהאצילו על עם ישראל בהוד קדושתם וטהרתם.

רבי משה אהרן זיע"א פינטו זיע"א, גילם באישיותו הכבירה דמות של יהודי קדוש וטהור, עובד את השי"ת ומתחסד עם קונו. א'הוב ל'מעלה ו'נחמד ל'מטה (שזהו הראשי תיבות של החודש בו נסתלק ליישיבה של מעלה).

רבי משה אהרן זיע"א, התפרסם במיוחד בזכות עבודת ה' התמימה שלו, ובעובדה המפליאה שרבי משה אהרן זיע"א פינטו זיע"א, קיבל על עצמו הסתגרות בחדר אחד למשך ארבעים שנה, במצוות אביו הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. במהלך עשרות השנים הללו, הוא עסק בתורה בהתמדה בלתי נתפסת בשכל האנושי, שם בין ארבע כתלי החדר הקט הוא התעלה במעלות הקדושה והטהרה ללא קשר עם העולם החיצון, ללא כניעה לצרכי הגוף והחומר הגשמי, כל מאוויו ורצונותיו היו אך ורק קודש לעבודת ה' יתברך.

הנהגות קדושה רבות שספג רבי משה אהרן פינטו זיע"א בבית הוריו, נשתמרו אצלו ואף נשתבחו והתעלו "בבחינת מעלין בקודש ואין מורידין". חסידותו של רבי משה אהרן זיע"א, באה לידי ביטוי בכך שהוא הקפיד ודקדק לקיים את מאמרי חז"ל במסכת אבות. וכבר אמרו בגמרא (מסכת בבא קמא דף ל.) "האי מאן דבעי למיהוי חסידא - לקיים מילי דאבות". כל הוראה שיצאה מפה קודשם של התנאים הקדושים, קוימה על ידו ככתבה וכלשוונה, ללא כחל ושרק.

כך למשל יישם רבי משה אהרן זיע"א, את מאמר התנא רבי לויטס איש יבנה: "מאד מאד הוי שפל רוח". בכל שבת, כאשר נכנס לבית הכנסת, היה מכופף את גוו כמי שמבקש להמעט מערך עצמו, בבואו להיכל המלך. כאשר היו מגיעים אליו המתפללים לאחר התפילה כדי לנשק את ידו ולהתברך מפיו, היה מיד נחרד מעצם הרעיון שמאן דהוא ינשק את ידיו, ומתנגד בכל תוקף וממעט בערך עצמו.

בכלל, מידת הענווה שבה התברך רבי משה אהרן זיע"א, היתה מקרינה סביב כל מי שנכנס לתוך ארבע אמותיו. הכל חשו כי לפניהם ניצבת אישיות גדולה ומרוממת מעם, גבוה משכמו ומעלה וראשו כפוף לשאת בצערו ודאגתו של כל אדם ואדם שנברא בצלם א-להים. כל מי ומי שנכנס לביתו התקבל בברכה, בסבר פנים יפות, בכל שעה ובכל עת.

רבי משה אהרן זיע"א היה בעל בטחון גדול בהשם יתברך. הפסוק "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך" היה נר לרגליו בכל עת מצוא, ותמיד היה מכלכל את צעדיו על פי פסוק זה, עד שלא שם את מעייניו כלל להבלי עולם הזה. את כל ימיו ולילותיו היה רבי משה אהרן זיע"א עושה על פי רוב בביתו, ליד נרות דלוקים שהדליק לעילוי נשמות אבותיו הקדושים, והיה עוסק בתורה ובמעשים טובים.

בביתו הצנוע היה מקבל את כל מי שהיה פונה אליו לעזרה, ולא היה מונע מאף אחד להיכנס לביתו, הן איש והן אשה. תוך הקפדה מיוחדת שלא היה מרים את עיניו לראות מי הנכנס אליו, ועם כל זאת היתה לו ידיעה על כל מי שנכנס אליו, לשם איזו מטרה הוא נכנס, אם לברכה, אם לעצה ואם לתפילה או לרפואה. ועד כדי כך, תעיד העובדה שגם כאשר אשתו או בנותיו היו נכנסות לחדרו, הוא היה מתחיל לברך אותם בברכה המסורתית "מי שברך", עד שהמתין לשימוע את שם המתברך, ואז הרגיש לפתע, כי העומדות למולו הן מבני משפחתו הקרובה.

כדאי לציין כאן נקודה מופלאה, שכבר כתבנו עליה בעבר, ומפאת חביבות וחשיבות הדברים, נשנה אותה גם בפרק זה: אחת מהנהגותיו המיוחדות היתה ההנהגה של שמירת העיניים. כידוע מהספרים הקדושים שיעיקר קדושתו וטהרתו של האדם - היא מהעיניים. מי ששומר על עיניו לבל ישלבו במראות אסורות, הרי הוא זוכה ליראת שמים אמיתית. והצדיק זיע"א, הקפיד מאוד על שמירת העיניים שלו, ואף שנכנסו ובאו אצלו אלפי בני אדם, בכל זאת נזהר מאוד שלא להביט בפני נשים, ואף כשנכנסה אצלו הרבנית מזל ע"ה, הצדיק לא הכיר בה!

בתפילותיו הרעיש עולמות כדי להגן על עם ישראל הקדושים. ברוח קדשו חזה את העתיד לבוא, והיה מעתיר בתפילה ובתחינה לפני הצדיקים שימליצו טוב בעד עמו ישראל לישועה ולביטול הגזירה.

ביום ההילולא שלו שחל ביום החמישי לחודש אלול, עולים בניו הצדיקים, בני משפחתו ותלמידיו הנאמנים, לצד רבים מבני ישראל שזכו להיפקד בדבר ישועה ורחמים בזכותו של הצדיק, שבחיו ולארח פטירתו פעל ישועות גדולות ונשגבות לכל המעתירים בתפילה לפני שוכן מרומים ומזכירים את זכותו של הצדיק רבי משה אהרן זיע"א.